

II. ЗАПИСКА НА СЕЛИМИНСКИ ПО НАСТАНЯВАНЕТО НА БЪЛГАРСКИТЪ ПРЕСЕЛНИЦИ ВЪ БЕСАРАБИЯ

(Тази записка на руски езикъ отъ началото на февруарий 1856 г. е запазена като черновка отъ оригинала, който билъ изпратенъ до руския министъръ на външнитѣ дѣла въ Петербургъ. Селимински излага заслугитѣ си по преселването на бѣжанцитѣ отъ Тракия презъ 1830 г. и по привързването на българитѣ къмъ Русия. Той завършва съ просба за нѣкакъвъ орденъ, съответенъ на усърдието му. Записката е преведена на руски на вѣрно отъ първоначалния гръцки текстъ на Селимински. Едно заявление на френски езикъ до военния министъръ въ Петербургъ, Сухозанетъ, съ приблизително същото съдържание, се пази също тъй въ архива на Селимински).

Докладная записка отъ
Браиловск. доктора медицины и хирургіи Ивана Селиминскаго.
Февр. дня 1856 г.

Его Сіятельству Господину
Министру Иностранныхъ дѣлъ.

Нажеподписавшійся, родившійся Фракійской Области въ городѣ Сливнѣ, отъ благородныхъ родителей, Болгарской націи, вѣроисповѣданія православнаго, никѣмъ не побуждаемый, донинѣ въ теченіе 26 лѣтъ постоянно дѣйствовалъ въ пользу Россіи, подвергая опасности и самую жизнь свою; но никогда не рѣшался разгласять о семъ и выхвалять свои дѣйствія. Нынѣ же настоящею Докладною Запискою осмѣливаюсь представить на благоусмотрѣніе Вашего Сіятельства, что когда Россійскія войска, въ слѣдствіе возгорѣвшейся въ 1828-мъ году войны между Россією и Турцією, вступили (11 Авг. 1829 г.) побѣдителями въ отечественный городъ мой Сливну, я, крайне оскорбленный Турецкимъ Правительствомъ, предавшимъ смерти невинныхъ отца и двухъ дядей моихъ и конфисковавшимъ всё родовое недвижимое имущество фамиліи моей, изъ коей я одинъ нынѣ остался, принималъ участіе во всемъ, касавшемся доставленія удобства Русскимъ войскамъ, квартировавшимъ въ этомъ городѣ, послѣ чего не имѣя возможности жить ни въ отечественномъ своемъ, ни въ другомъ Турецкомъ городѣ, такъ какъ жизни моеи угрожала опасность со стороны Турокъ, узнавшихъ, что я употребляю всѣ средства къ отмщенію за умерщвленіе ближайшихъ родственниковъ моихъ, я, во время владычества Русскихъ, переселился въ другую страну. Примѣру моему послѣдовали и другіе, и такимъ образомъ въ 1830-мъ году я былъ однимъ изъ виновниковъ великаго переселенія Болгаръ въ Бессарабію, для чего отложивъ на два года всѣ интересы свои (пока окончательно устроились въ Бессарабіи колоніи Болгарскихъ переселенцевъ), я не щадилъ трудовъ своихъ, подвергая опасности и самую жизнь свою. Я доволенъ былъ тѣмъ, чтобы соотечественники мои были счастливы. И дѣйствительно, въ прошедшемъ году переѣхавъ въ Бессарабію, я весьма обрадовался, найдя соотечественниковъ моихъ въ томъ благополучномъ состояніи, въ какомъ желалъ ихъ видѣть.